
Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 2/10-11(11), 89-94

1958

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

NACZELNA RADA ADWOKACKA

A. Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

1. PRZY PODEJMOWANIU UCHWAŁ W SPRAWIE OZNACZENIA SIEDZIBY ADWOKATA RADA ADWOKACKIE POWINNY BRAĆ POD UWAGĘ NIE TYLKO WZGLĘDY OBIEKTYWNE (ZAPEWNIENIE LUDNOŚCI NALEŻYTEJ POMOCY PRAWNEJ, KONIECZNOŚĆ PRAWIDŁOWEGO ROZMIESZCZENIA ADWOKATÓW ITP.), LECZ RÓWNIEŻ WZGLĘDY SUBIEKTYWNE DOTYCZĄCE DANEGO ADWOKATA (JEGO WIEK, STAN ZDROWIA, STOSUNKI RODZINNE, MIESZKANIOWE ITP.).

2. RADA ADWOKACKA MOŻE ODMÓWIĆ WPISU W SIEDZIBIE PROJEKTOWANEJ PRZEZ ZAINTERESOWANEGO ADWOKATA I UZALEŻNIĆ WPIS OD OBRANIA SIEDZIBY W KONKRETNIE PRZEZ SIEBIE WSKAZANEJ MIEJSCOWOŚCI, JEŚLI WYMAGA TEGO ZAPEWNIENIE LUDNOŚCI NALEŻYTEJ POMOCY PRAWNEJ (ART. 40 UST. 2 I ART. 43 UST. 2 U.O.U.A.).

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 6 czerwca 1958 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania ob. K.E. od uchwały Rady Adwokackiej w P. z dnia 7 lutego 1958 r. odmawiającej wpisu na listę adwokatów z siedzibą w P. i po wysłuchaniu ustnych wyjaśnień skarżącego,

postanowił:

zaskarżoną uchwałę Rady Adwokackiej w P. uchylić i sprawę przekazać tejże Radzie Adwokackiej do ponownego rozpoznania.

Z uzasadnienia:

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej zważył, co następuje:

Przy podejmowaniu uchwał w sprawie oznaczenia siedziby adwokata rady adwokackie powinny brać pod uwagę nie tylko względy obiektywne (zapewnienie ludności należytej pomocy prawnej, konieczność prawidłowego rozmieszczenia adwokatów itp.), lecz również względy subiektywne dotyczące danego adwokata (jego wiek, stan zdrowia, stosunki rodzinne, mieszkaniowe itp.).

W danym wypadku Rada Adwokacka w P. nie rozważyła w ogóle szeregu momentów przytoczonych przez ob. E., przemawiających za słusznością jego wniosku

o wyznaczeniu mu siedziby w P. To nierozważenie całokształtu okoliczności przemawia za uchynieniem zaskarżonej uchwały celem umożliwienia Radzie Adwokackiej w P. zbadania, czy wszystkie okoliczności powoływane przez ob. E. w jego piśmie z 2.II.1958 r. są udokumentowane, oraz celem zajęcia w stosunku do nich stanowiska.

Również należy uznać za słuszne wywoływanie odwołania dotyczące interpretacji art. 40 ust. 2 i art. 43 ust. 2 u.o u.a.

Rada adwokacka może odmówić wpisu w siedzibie projektowanej przez zainteresowanego adwokata i uzależnić wpis od obrania siedziby w konkretnie przez siebie wskazanej miejscowości, jeśli wymaga tego zapewnienie ludności należytej pomocy prawnej. Jednakże brak jest w ustawie o ustroju adwokatury przepisu zezwalającego radzie adwokackiej na odmowę wpisu w siedzibie proponowanej przez zainteresowanego z jednoczesnym wezwaniem go do wskazania innej siedziby.

Z tych względów należało postanowić jak wyżej.

3. ORGANA ADWOKATURY POWINNY SZANOWAĆ ZASADĘ DOBROWOLNOŚCI W KWESTII SKŁADU OSOBOWEGO ZESPOŁÓW, JEDNAKŻE ZASADA TA MUSI ULEC OGRANICZENIU WTĘDY, GDY SPRZECIWIĄ SIĘ OGÓLNEJ LINII WYTYCZNEJ PRZYŚWIECAJĄCEJ PRACY ZESPOŁOWEJ. WYTYCZNĄ TĄ MUSI BYĆ UŁATWIENIE ADWOKATOM, KTÓRZY CHCĄ PRACOWAĆ W ZESPOŁACH ADWOKACKICH, WSTĄPIENIA DO ZESPOŁU, A STANOWISKO PRZECIWNE MOGŁOBY BYĆ UZASADNIONE TYLKO ZUPEŁNIE SZCZEGÓLNYMI WZGLĘDAMI.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 6 czerwca 1958 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania Zespołu Adwokackiego Nr 1 w K. od uchwały Rady Adwokackiej w O. z dnia 28 lutego 1958 r. w przedmiocie przyjęcia do Zespołu adwokatów K.M. i B.P.,

postanowił:

odwołanie Zespołu Adwokackiego Nr 1 w K. pozostawić bez uwzględnienia.

Uzasadnienie

Adwokaci K.M. i B.P., wykonujący indywidualną praktykę adwokacką, złożyli do Zespołu Adwokackiego Nr 1 w K. wniosek o przyjęcie ich do tegoż Zespołu, jednakże Zespół uchwałą powziętą na zebraniu członków Zespołu w dniu 17.II.1953 r. prośbie ich odmówił.

Od tej uchwały zainteresowani wnieśli odwołanie do Rady Adwokackiej w O., która uchwałą z dnia 28.II.1958 r. odwołanie uwzględniła i wpisała adwokatów do Zespołu Adwokackiego Nr 1 w K.

Zespół Adwokacki Nr 1 w K. odwołał się do Naczelnej Rady Adwokackiej i wnosi

o uchylenie zaskarżonej uchwały, motywując to tym, że pomieszczenia biurowe Zespołu są zbyt szczupłe, że Zespół nie jest w możności zagwarantować adwokatowi M. i P. minimum egzystencji, że dwóch członków Zespołu, którzy mają na utrzymaniu duże rodziny, musi mieć większe dochody w porównaniu z innymi adwokatami, wreszcie że przy tworzeniu się zespołów adwokackich powinna obowiązywać zasada dobrowolności.

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej niejednokrotnie wypowiadał zasadę, że nie można adwokatowi, który chce pracować w zespole adwokackim, odmawiać tej pracy. W myśl art. 65 u. o u.a. zespoły adwokackie torują drogę wyższym, uspołecznionym formom wykonywania czynności zawodowych adwokatury. Zamykanie drogi do uczestnictwa w tej wyższej, uspołecznionej formie wykonywania zawodu uznać należy za sprzeczne z myślą przewodnią ustawy i za niezgodne z tendencją przechodzenia do coraz wyższych form wykonywania zawodu.

Jak wynika ze stwierdzenia Rady Adwokackiej w O., Zespół Adwokacki Nr 1 w K. mieści się w budynku sądowym i posiada 2 pokoje średniej wielkości, przy czym w Zespole tym pracuje 4 adwokatów.

Te warunki lokalowe, jakkolwiek dalekie od warunków właściwych i pożądanych, nie są jednak najgorsze w porównaniu ze znaną ciasnotą w lokalach, z jakich korzysta znaczna większość zespołów na terenie całego kraju. Jeśli w 2 pokojach niezbyt małych może pracować 4 adwokatów, to powinno się znaleźć miejsce dla dalszych 2, którzy chcą w Zespole tym wykonywać praktykę zawodową. Okoliczność, że Zespół Adwokacki nie może zagwarantować adwokatowi starającym się o przyjęcie do Zespołu minimum egzystencji, jest dla oceny sprawy nieistotna. Wymienieni bowiem adwokaci prowadzili dotychczas praktykę prywatną, którą są obowiązani przekazać Zespołowi w myśl § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 31.III.1958 r. w sprawie zespołów adwokackich (Dz. U. Nr 22, poz. 95), brak zaś jest w aktach podstaw do przyjęcia, żeby adwokaci M. i P. przez wpis do zespołu adwokackiego chcieli uzyskać specjalne korzyści materialne. Ponadto nie ma przepisu nakładającego na zespół obowiązek zapewnienia członkom minimum egzystencji.

Jeśli więc adwokaci M. i P. utrzymywali się dotychczas z praktyki zawodowej, to w ten sam sposób będą mogli zarabiać w zespole adwokackim.

Argument skarżącego Zespołu Adwokackiego, że dwóch dotychczasowych jego członków musi więcej zarabiać, ponieważ mają liczne rodziny, jest w ogóle niezrozumiały i zdaniem Wydziału Wykonawczego nie powinno się było przytaczać go w odwołaniu.

Dlaczego przez ewentualne wstąpienie adw. M. i adw. P. do Zespołu Adwokackiego mogłyby ulec ograniczeniu dochody innych dotychczasowych członków Zespołu, tego Zespół nie wykazuje. Przeciwnie, przyjmując należy, że dochody netto poszczególnych członków Zespołu raczej wzrosną, gdyż wzrośnie obrót Zespołu i rozłożą się odpowiednio koszty jego utrzymania na większą liczbę adwokatów.

Organa adwokatury powinny niewątpliwie szanować zasadę dobrowolności w kwestii składu osobowego zespołów, jednakże zasada ta musi ulec ograniczeniu wtedy, gdy sprzeciwia się ogólnej linii wytyczonej przyświecającej pracy zespołowej.

Jak podkreślono wyżej, wytyczną tą musi być ułatwienie adwokatom, którzy chcą pracować w zespołach adwokackich, wstąpienia do zespołu, a stanowisko przeciwne mogłoby być uzasadnione tylko zupełnie szczególnymi względami, które w niniejszym wypadku nie zachodzą.

Z tych przyczyn należało postanowić jak wyżej.

4. RADA ADWOKACKA IZBY, NA KTÓREJ TEREN ADWOKAT PRAGNIE PRZENIEŚĆ SIEDZIBĘ, JEST UPRAWNIONA BADAĆ, CZY DANY ADWOKAT ODPOWIADA WARUNKOM PRZEWIDZIANYM W ART. 40 UST. 1 U.O. U.A. W SZCZEGÓLNOŚCI MOŻE TO DOTYCZYĆ RĘKOJMI WYKONYWANIA ZAWODU ZGODNIE Z ZADANIAMI ADWOKATURY W POLSCE LUDOWEJ I RĘKOJMI NIESKAZITELNOŚCI CHARAKTERU.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 6 czerwca 1958 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej przyjął i ogłosił następujące uzasadnienie uchwały swej z dnia 23 maja 1958 r. w sprawie adw. A. F.

(...) Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu odwołania adw. F., zważył:

Według art. 61 ustawy o u.a., w razie wyrażenia zgody na przeniesienie siedziby adwokata do okręgu innej izby adwokackiej, następuje wpisanie na listę adwokatów tej izby, do której adwokat przenosi swą siedzibę. Jakkolwiek nie jest to wpis, od którego uzależnione jest uzyskanie uprawnień do wykonywania zawodu, to jednak rada adwokacka izby, na której teren adwokat pragnie przenieść swą siedzibę, nie jest pozbawiona prawa badania, czy dany adwokat odpowiada w pełni warunkom przewidzianym w art. 40 ust. 1 ustawy o u.a., tym bardziej że warunki te, których istnienie było potwierdzone przy pierwotnym wpisie na listę, mogą ulec z czasem zmianie. W szczególności może to z reguły dotyczyć rękojmi wykonywania zawodu zgodnie z zadaniami adwokatury w Polsce Ludowej i rękojmi nieskazitelności charakteru, nie wyłączane zaś jest również ujawnienie okoliczności przeczących istnieniu innych warunków, mimo że uchwała o wpisie ustalała istnienie tych warunków.

W świetle tych przepisów ustawowych Rada Adwokacka w B., rozważając zagadnienie wyrażenia zgody na przeniesienie siedziby adw. F. i związane z nim zagadnienie wpisania adw. F. na listę adwokatów Izby adwokackiej w B., miała prawo i obowiązek w każdym stadium tego postępowania badać i rozstrzygnąć, czy adw. F. odpowiada wymaganiom z art. 40 ust. 1 ustawy o u.a., w szczególności, czy jest on nieskazitelnego charakteru. Dlatego niesłusznie zarzuca odwołanie, że Rada Adwokacka zdecydowała się dopiero w drugiej swojej negatywnej uchwale wykorzystać akta dyscyplinarne. Okoliczność, że Rada Adwokacka w B., w pierwszej swojej uchwale oceniała zasadność wniosku adw. F. tylko z punktu widzenia nadmiernego zagęszczenia adwokatury w izbie b., nie stanowi przeszkody prawnej do rozstrzygnięcia w obecnym stadium o niedopuszczalności wpi-

sania adw. F. na listę adwokatów tej izby ze stanowiska oceny nieskazitelności charakteru.

Fakty stwierdzone w toku postępowania dyscyplinarnego, ustalenia poczynione w wyroku dyscyplinarnym oraz fakt zatrzymania za opilstwo w dniu 4 maja 1957., ustalony meldunkiem Komendy MO w B., uzasadniają w całej pełni przekonanie, że charakter adw. F. z powodu ulegania nałogowi alkoholizmu nie jest nieskazitelnym. Twierdzenie adw. F. w odwołaniu, że znalazł się w Komendzie MO nie za opilstwo, lecz na skutek zasłabnięcia wywołanego chorobą serca, jest głoszone i nie zasługuje na uwzględnienie.

Z powodu trybu życia i sposobu zachowania się adw. F. pod wpływem alkoholizmu, Sąd Dyscyplinarny Wyższy odmówił adw. F. kwalifikacji moralnych do pełnienia urzędu sędziowskiego. Ta dyskwalifikacja F. jako sędziego musi się w równej mierze stosować do niego jako adwokata. Adwokatura współdziała z sądami w ochronie porządku prawnego (art. 2 ustawy o u.a.). Postępowanie adwokata powinno we wszelkich okolicznościach być zgodne z zasadami godności (art. 82 ustawy o u.a.). Dlatego członków adwokatury obowiązują te same co sędziów surowe wymagania w zakresie nieskazitelności charakteru. Nie można dopuścić myśli, by osoba uznana wyrokiem sądowym za niegodną zajmowania stanowiska sędziowskiego mogła być godną wykonywania zawodu adwokata.

Adw. F. mieszka stale w B. i dlatego Rada Adwokacka w B., znając stosunki lokalne, tryb życia i zachowanie się adw. F. oraz opinię miejscową o nim jako ulegającym nałogowi alkoholizmu, słusznie broni Izby adwokackiej w B. przed dopuszczeniem adw. F. do jej członkostwa.

Z tych założeń wychodząc należało odwołanie adw. F. pozostawić bez uwzględnienia (...).

5. OBOWIĄZEK ROZPATRZENIA PRZEZ RADĘ ADWOKACKĄ PONOWNEGO WNIOSKU O WPIS NA LISTĘ ADWOKATÓW PO PRAWOMOCNYM ODMOWNYM ROZSTRZYGNIĘCIU POPRZEDNIEGO WNIOSKU.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 20 czerwca 1958 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpatrzeniu pisma Rady Adwokackiej w S. z dnia 22 maja 1958 r. L. dz. 847/58 w przedmiocie wyjaśnienia, czy rada adwokacka może ponownie rozpatrywać wniosek o wpis na listę adwokatów po prawomocnym odmownym rozstrzygnięciu takiego wniosku.

u c h w a l i ł

wyjaśnić co następuje:

Według art. 25 ust. 3 ustawy o u.a. rada adwokacka powinna wydać uchwałę w sprawie wpisu na listę adwokatów lub aplikantów adwokackich najdalej w ciągu trzymiesięcznego terminu od daty złożenia wniosku o wpis.

Przepis ten stosuje się do rozpoznania każdego wniosku o wpis bez względu na to, czy chodzi o wniosek złożony po raz pierwszy przez ubiegającego się o wpis, czy też o wniosek złożony przez niego po raz wtóry po uprzedniej odmowie wpisu.

Prawomocność odmowy wpisu na listę dotyczy rozstrzygnięcia tylko wniosku rozpoznanego w uchwale odmawiającej wpisu, lecz nie pozbawia zainteresowanego możliwości złożenia nowego wniosku o wpis ani nie zwalnia rady adwokackiej od obowiązku rozpoznania nowego wniosku w terminie określonym w art. 25 ust. 3 ustawy o u.a. Żaden przepis prawny nie nadaje prawomocnej uchwale odmawiającej wpisu powagi rzeczy osądzonej co do przedmiotu rozstrzygnięcia, tj. co do dopuszczalności wpisu na listę. Zainteresowany może zatem po odmowie wpisu wnieść każdego czasu ponownie o wpis i domagać się merytorycznego rozpoznania jego wniosku, nie ma zaś żadnej podstawy prawnej do przyjęcia w tym względzie zasady *rei iudicatae*.

Zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy o u.a. każda uchwała rady adwokackiej w sprawie wpisu na listę powinna zawierać uzasadnienie faktyczne i prawne. Dotyczy to również uchwały rozstrzygającej ponowiony wniosek o wpis. Jeżeli wniosek ten nie przytacza żadnych nowych okoliczności, rada adwokacka może w uzasadnieniu swojej ponownej uchwały ograniczyć się do uzasadnienia przytoczonego w poprzedniej uchwale oraz ewentualnie — w decyzji Ministra Sprawiedliwości zatwierdzającej tę uchwałę.

B. R E G U L A M I N

Komisji Rewizyjnej Naczelnej Rady Adwokackiej

- § 1. Komisja Rewizyjna Naczelnej Rady Adwokackiej składa się z pięciu członków i dwóch zastępców. Zastępcy uczestniczą w pracach i posiedzeniach Komisji w miarę potrzeby.
- § 2. W ciągu miesiąca od dnia wyboru Komisji Rewizyjnej Prezes NRA zwołuje pierwsze posiedzenie Komisji.
Na posiedzeniu tym Komisja wybiera przewodniczącego i jego zastępcę.
- § 3. Do zakresu działania przewodniczącego Komisji należy opracowywanie projektu planu pracy Komisji, ustalanie wytycznych pracy, podział pracy pomiędzy członków Komisji, zwoływanie posiedzeń Komisji i przewodniczenie na nich oraz podpisywanie korespondencji za Komisję.
- § 4. Do zakresu działania Komisji Rewizyjnej należy kontrola finansowej i gospodarczej działalności Naczelnej Rady Adwokackiej, a w szczególności:
 - a) opiniowanie dorocznego preliminarza budżetowego przed uchwaleniem go przez Naczelną Radę Adwokacką,
 - b) badanie części finansowej i gospodarczej sprawozdania NRA przed złożeniem go Zjazdowi Adwokatury oraz składanie temuż Zjazdowi wniosków co do tej części sprawozdania,
 - c) kontrola wydatków NRA pod względem ich legalności i celowości.